

EUROOPA KOMISJON

Brüssel, 6.10.2011
SEK(2011) 1142 lõplik

KOMISJONI TALITUSTE TÖÖDOKUMENT
MÕJUHINNANGU KOMMENTEERITUD KOKKUVÕTE

Lisatud dokumendile

Ettepanek:
EUROOPA PARLAMENDI JA NÕUKOGU MÄÄRUS,

millega kehtestatakse ühissätted ühisesse strateegilisse raamistikku kuuluvate fondide – Euroopa Regionaalarengu Fondi, Euroopa Sotsiaalfondi, Ühtekuuluvusfondi, Maaelu Arengu Euroopa Põllumajandusfondi ja Euroopa Merendus- ja Kalandusfondi – kohta, nähakse ette üldsätted Euroopa Regionaalarengu Fondi, Euroopa Sotsiaalfondi ja Ühtekuuluvusfondi kohta ning tunnistatakse kehtetuks määrus (EÜ) nr 1083/2006

{KOM(2011) 615 lõplik}
{SEK(2011) 1141 lõplik}

1. KOKKUVÕTE

Käesolev dokument on mõjuhinnang ettepanekule määruse kohta, millega kehtestatakse ühissätted ühise strateegilise raamistikuga hõlmatud kuuluvate fondide – Euroopa Regionaalarengu Fondi, Euroopa Sotsiaalfondi, Ühtekuuluvusfondi, Maaelu Arengu Euroopa Põllumajandusfondi ja Euroopa Merendus- ja Kalandusfondi – kohta, nähakse ette üldsätted Euroopa Regionaalarengu Fondi, Euroopa Sotsiaalfondi ja Ühtekuuluvusfondi kohta ning tunnistatakse kehtetuks määrus (EÜ) nr 1083/2006 (ühissätete määrus). Siin on käsitletud Euroopa Regionaalarengu Fondi (ERF), Euroopa Sotsiaalfondi ja Ühtekuuluvusfondiga seotud küsimusi 2013. aasta järgseks programmiperioodiks. See kuulub kokku Maaelu Arengu Euroopa Põllumajandusfondi ja Euroopa Merendus- ja Kalandusfondi mõjuhinnangutega. See on osa mõjuhinnangute paketist, kuhu kuulub ka ERFi, Ühtekuuluvusfondi ja ETK määruse mõjuhinnang ning ESFi määruse mõjuhinnang.

On toimunud ulatuslikud avalikud konsultatsioonid, nagu näiteks tulevase ühtekuuluvuspoliitika kõrgetasemelise rühma ja tingimuste rakkerühma raames ning 12. novembrist 2010 kuni 31. detsembrini 2011 kestnud avalik konsultatsioon viienda ühtekuuluvusaruande järelduste¹ kohta.

Viies ühtekuuluvusaruanne ja mitmesuguste 2000.–2006. aasta programmide järelhindamised näitavad, et ühtekuuluvuspoliitika on andnud olulise panuse majanduskasvu ja jõukuse levikule liidu eri osades, andes tulemusi Euroopa poliitiliste prioriteetide rakendamises ja vähendades majanduslikku, sotsiaalset ja territoriaalset ebavõrdsust². Siiski on veel rida probleeme, mida tuleb käsitleda.

1.1. Euroopa lisaväärtuse loomise suutlikkuse probleem

a) Toetuse geograafiline jaotumine

Probleem on seotud ühtekuuluvuspoliitika optimaalse geograafilise jaotumisega. Mõned väidavad, et selleks, et toetada Euroopa 2020. aasta strateegiat kõikides piirkondades ja vähendada veelgi ebavõrdsust liidu eri osades, peab säilima täielik geograafiline kaetus. Teised väidavad, et nüüd, mil riikide rahandus on üha suurema surve all, saaks rikkamatele piirkondadele eraldatud ressurssidele leida parema kasutusviisi.

b) Keskendumine piiratud arvule prioriteetidele, lähtudes Euroopa 2020. aasta strateegiast

On häid põhjusi, miks ühtekuuluvuspoliitika peaks keskenduma ELi prioriteetidele. Euroopa 2020. aasta strateegias sisalduvad niihästi selged ühised sihid – sealhulgas peamised eesmärgid ja juhtalgatused – kui ka selge raamistik rahastusprioriteetide kindlakstegemiseks. Ühtekuuluvuspoliitika ja Euroopa 2020. aasta strateegia vaheline selge seos annab reaalse võimaluse jätkata ELi vaesemate piirkondade abistamist teistele järelejätmisel ning arendada edasine ühtekuuluvuspoliitika oluliseks majanduskasvu edendajaks kogu ELis. Et see teoks saaks, tuleb lahendada rida probleeme.

a) **Ei ole keskendunud strateegilistele eesmärkidele.** Hulk uuringuid ja järelhindamisi on

¹ „Results of the public consultation on the conclusions of the fifth report on economic, social and territorial cohesion Brussels”, komisjoni talituste töödokument, SEK(2011) 590 lõplik, 13.5.2011.

² Viies majandusliku, sotsiaalse ja territoriaalse ühtekuuluvuse aruanne, november 2010. „Ex-Post Evaluation of Cohesion Policy programmes 2000-06 co-financed by the ERDF (Objective 1 & 2)”, kokkuvõttev aruanne; koostanud Applica, Ismeri, Viini Rahvusvaheliste Majandusuuringute Instituut, aprill 2010. Põhjalikum käsitus ühtekuuluvuspoliitika saavutustest ja puudujääkidest ebavõrdsuse vähendamisel on esitatud punktis 2.5.

esile toonud järgmisi probleeme: ebapiisav keskendatus strateegilistele eesmärkidele, ebapiisav orienteeritus tulemustele ja stiimulite puudumine, mis edendaksid keskendumist tulemuste saavutamisele. On tehtud katseid saavutada perioodil 2007–2013 suurem keskendatus strateegilistele prioriteetidele ja eesmärkidele, kuid nende mõju on jäänud piiratuks.

- b) **ESFi rahastamise maht ei ole olnud piisavalt ennustatav.** Vaatamata töökohtade ja oskuste tähtsusele Euroopa 2020. aasta strateegias on ESFi osa (ESFi, ERFi ja Ühtekuuluvusfondi) eraldistes viimasel neljal programmiperioodil pidevalt langenud: kui aastail 1989–1993 oli see 40%, siis praegusel programmiperioodil ainult 22%.
- c) **Ebapiisav koordineeritus.** Kahe eelnimetatud probleemiga on seotud ka ebapiisava koordineerituse ja vastastikuse täiendavuse küsimus eri fondide (ESF, ERF ja Ühtekuuluvusfond) ning teiste ELi poliitikavaldkondade ja rahastusvahendite ning ka liikmesriikide reformiprogrammide vahel. Koordinatsiooni asjus kaebavad huvirühmad sageli, et kattuvad skeemid lisavad keerukust või puudub koordineerimine strateegilisel tasandil.

1.2. Poliitika tulemuslikkusega seotud probleemid

Kuna ühtekuuluvuspoliitika aluspõhimõtteks on haldus koostöös liikmesriikidega, on siin sageli tekkinud pingeid ühelt poolt parimate võimalike tulemuste poole püüdlemise, teiselt poolt aga prognoositavate rahaliste eraldiste vahel 7-aastase perioodi jooksul koos rangete ajaliste piirangutega kulutuste tegemisel.

Poliitika-, õigus- ja institutsiooniraamistiku tingimused

Struktuurifondide tulemuslikkus sõltub usaldusväärsest makromajanduspoliitikast, soodsast mikromajanduskliimast ja tugevast institutsioonilisest raamistikust.

Makromajanduslikud eelarvetingimused

Praegune õigusraamistik näeb Ühtekuuluvusfondile ette makromajanduslikud ja eelarvetingimused, et võimendada stabiilsus- ja lähenemisprogrammide rakendamist ning vältida liigset defitsiiti. On veel ruumi olemasolevate reeglite ülevaatamiseks ja nende vastavusseviimiseks uute meetmetega, mille eesmärk on stabiilsuse ja kasvu pakti täitmise tagamine ja mis võetakse vastu kuuenda majandusjuhtimispaketi osana.

Sihtide ja eesmärkide saavutamine

Kuigi programmiperioodi 2000–2006 järelhindamine viitab sellele, et ühtekuuluvuspoliitika on avaldanud märkimisväärset ja vahetut kõrvalmõju sisepoliitikale, eelkõige strateegilise planeerimise, hindamiskultuuri ja siseriikliku poliitika tulemusorientatsiooni valdkonnas, esineb siiski veel hulk probleeme seoses järelevalve ja hindamisega, mis raskendab tulemuslikkusele hinnangu andmist.

1.3. Poliitika rakendamisega seotud probleemid

Ühtekuuluvuspoliitika vahendite rakendamise usaldusväärne, tulemuslik ja tõhus juhtimine nõuab asjakohaseid efektiivseid ja läbipaistvaid struktuure riiklikes ja piirkondlikes juhtivates ametkondades.

1.4. ELi meetme põhjendus

ELi meetmed on õigustatud nii aluslepingu artiklis 174 sätestatud eesmärkide kui ka subsidiaarsuse põhimõtte seisukohalt. Õigus tegutseda on ette nähtud Euroopa Liidu lepingu artikliga 3, milles seisab: „Liit edendab majanduslikku, sotsiaalset ja territoriaalset ühtekuuluvust ja liikmesriikide vahelist solidaarsust”, ning ELTL artikliga 175, milles sõnaselgelt palutakse liidul seda poliitikat struktuurifondide kaudu rakendada, ning artikliga 177, milles määratakse kindlaks Ühtekuuluvusfondi roll. Euroopa Sotsiaalfondi (ESF), Euroopa Regionaalarengu Fondi (ERF) ja Ühtekuuluvusfondi eesmärgid on määratud kindlaks artiklites 162, 176 ja 177.

2. EESMÄRGID

Aluslepingus määratletud **üldeesmärk** on edendada liikmesriikide ja piirkondade tasakaalustatud ja harmoonilist arengut ning vähendada eri regioonide arengutaseme ebavõrdsust ja kõige ebasoodsamate piirkondade mahajäämust.

Erieesmärgid on aidata liikmesriikidel ja piirkondadel edendada arukat, jätkusuutlikku ja kaasavat majanduskasvu kooskõlas Euroopa 2020. aasta strateegiaga, lahendades konkreetseid probleeme. Võttes arvesse käesoleva mõjuhinna rakendusala, on erieesmärgiks tagada, et struktuurifondide ja Ühtekuuluvusfondi rahasid kasutatakse:

- viisil, mis loob **suure Euroopa lisaväärtuse**,
- **tulemuslikult** – see tähendab, et neid kasutatakse viisil, mis annab maksimaalse tulemuse,
- **tõhusalt** – viies tarbetutest haldusnõuetest või liigkeerukatest menetlustest tuleneva ebatõhususe miinimumini ja pakkudes stiimuleid ressursside tõhusaks kasutamiseks.

Sellistest üldküsimustest tulenevad järgmised tegevuspõhised poliitilised eesmärgid:

- et saavutada suurimat Euroopa lisaväärtust, on vaja **koondada** ühtekuuluvuspoliitika ressursid jätkusuutliku arengu ja majanduskasvu raamtingimuste väljatöötamisele,
- kehtestada määrustes sobivad mehhanismid, mis võimaldaksid **täielikku vastavust Euroopa 2020. aasta strateegia, sihtide ja peamiste eesmärkidega**,
- tagada **optimaalne koordineerimine** fondide endi vahel ja teiste rahastusvahenditega,
- seada **selged ja mõõdetavad eesmärgid**,
- leida õige tasakaal ühelt poolt korraldusasutuste ja toetusesaajate **madalate halduskulude / madala halduskoormuse** ning teiselt poolt **ELi eelarvele avalduva võimalikult väikese riski** vahel.

3. VÕIMALIKUD VARIANDID, ANALÜÜS JA VÕRDLOS

29. juunil 2011 võttis komisjon vastu ettepaneku mitmeaastase finantsraamistiku kohta aastateks 2014–2020, milles kutsuti üles tugevdama ühtekuuluvuspoliitika raames tehtavate kulutuste tulemuslikkust. See ettepanek kajastub mitmetes esile toodud variantides.

3.1. Euroopa lisaväärtuse loomine

Toetuse geograafilise keskendamise all näeb variant 1 ette senise olukorra säilitamise: toetus keskendatakse vähim arenenud piirkondadele, praegused lähenemiseesmärgi alla kuuluvad piirkonnad aga, mis on ületanud 75% künnise, saaksid toetuse järkjärgulise lõpetamise toetust. Variant 2 oleks üsna sarnane, peamine erinevus seisneks selles, et kehtestataks uus üleminekukategooria, mis asendaks praegused statistilised toetuse järkjärgulise lõpetamise ja järkjärgulise kasutuselevõtu režiimid. Variant 3 oleks loomult radikaalsem: ühtekuuluvuspoliitikast ei antaks mingeid toetusi väljaspool liikmesriike, kus keskmine rahvamajanduse kogutulu inimese kohta on alla 90% liidu keskmisest. Variandi 3 alusel ei vastaks piirkonnad, kus toetuste andmist järkjärguliselt alustatakse või lõpetatakse, ning konkurentsivõime eesmärgi alla kuuluvad piirkonnad enam ühtekuuluvuspoliitikast toetuse saamise tingimustele.

Tabel 1. Eelarve-eraldised igale variandile

	Variant 1	Variant 2	Variant 3
Vähem arenenud piirkonnad	70,3%	67,9%	100%
Üleminekupiirkonnad	8,4%	13,5%	0%
Enam arenenud piirkonnad	21,3%	18,6%	0%
Kokku	100%	100%	100%

Variandid 1 ja 2 tagaksid, et kogu ELi elanikkond oleks kaetud, ehkki abiandmine oleks erineva intensiivsusega. Seega saaksid ühtekuuluvuspoliitika alusel toetust kõik ELi piirkonnad, samas kui variant 3 tagaks, et ühtekuuluvuspoliitika ressursid oleksid koondatud üksnes mahajäänumatesse liikmesriikidesse. Ainult variant 2 näeb vahepealsete piirkondade kategooria näol ette elanikkonna ulatuslikuma kaetuse ja saavutab kõikidest variantidest kõige kõrgema SKP kasvu, pakkudes samal ajal mahajäänumatele piirkondadele intensiivset abi.

ELi prioriteetidele keskendumise küsimuses näeb variant 1 ette ELi tasandil kulutuste suunamise ühenduse strateegiliste suuniste kaudu Euroopa 2020. aasta strateegia eesmärkide saavutamisele. Variant 2 läheb veelgi kaugemale: see hõlmab rida temaatilisi eesmärke, mis on seotud otseselt Euroopa 2020. aasta strateegiaga ja milles piiritletakse fondide investeerimisprioriteetid. ELi prioriteetidele keskendumist võimendab struktuurifondide toetuse miinimumosade kehtestamine teatavates poliitikavaldkondades. Arvestades variandi 3 alusel kehtivat piiratud geograafilist ulatust, toimub ELi prioriteetidele keskendumine ainult vähem arenenud liikmesriikides.

Variant 1 võimaldab liikmesriikidele paindlikumat lähenemist eraldiste suunamise kaudu, variant 2 aga pakub nähtavamalt ja igakülgsemalt sidet Euroopa 2020. aasta strateegia peamiste eesmärkide ja koondsuunistega. Variandis 3 keskendutakse ELi prioriteetidele ainult vähem arenenud riikides. Seega annab variant 2 suurima panuse peamiste eesmärkide saavutamisse, variant 1 tooks aga kaasa ühtekuuluvuspoliitika alusel toimuva sekkumise killustatuse.

ESFi rahastuse nähtavuse ja prognoositavuse küsimuses tagaksid ainult variandid 2 ja 3 ESFi minimaalse osa, variant 1 võimaldaks aga liikmesriikidele paindlikkust oma ESFi eraldiste üle vastavalt oma vajadustele läbirääkimisi pidada.

Mis puudutab **koordineerimist teiste ELi poliitikavaldkondade ja rahastamisvahenditega**, siis variandid 1 ja 2 kujutavad endast astmelist teed strateegilise joondumise suunas Euroopa 2020. aasta eesmärkidega. Kui variant 1 näeb ette nõrga vastavuse, mis põhineb mittesiduvatel ühenduse strateegilistel suunistel, siis variant 2 näeb ette põhjalikuma vastavuse Euroopa 2020. aasta strateegia eesmärkidega ühise strateegilise raamistiku ja partnerluslepingu kaudu, variant 3 aga ei

sisalda mingit vastavusseviimist peale formaalse järgimise. Panus Euroopa 2020. aasta strateegia peamiste eesmärkide saavutamisse on suurim variandi 2 puhul tänu selle siduvamale strateegiaraamistikule, variandi 1 puhul on see väiksem ja variandi 3 puhul kõige väiksem selle mittesiduva laadi ja madalama geograafilise ulatuse tõttu.

Alates geograafilisest keskendatusest kuni koordineerimiseni teiste ELi poliitikavaldkondade ja rahastamisvahenditega pakub variant 2 suurimat Euroopa lisaväärtust.

3.2. Poliitika tulemuslikkuse suurendamine

3.2.1. Variant 1: senise olukorra säilitamine

Variandis, kus poliitikat ei muudeta, jääks kehtima **sõltuvus järgmistest tingimustest**:

- Ühtekuuluvusfondi makromajanduslikud ja eelarvetingimused (kuigi neid ei ole seni mitte kunagi täitmisele pööratud),
- menetluste järgimine,
- otseselt investeeringute suhtes kohalduvate ELi valdkondlike õigusaktide täitmine ja mõningate strateegiaraamistikega seotud temaatiliste tingimuste täitmine.

Selle variandi peamine eelis on, et korraldusasutustele ei tule uusi nõudmisi. Peamine puudus on, et ebatõhusus, mis on seotud nõrga institutsioonilise suutlikkuse, ELi õigusaktide puuduliku järgimise, ebaadekvaatse fiskaalpoliitika ja strateegiaraamistikuga, jääks püsima. Sõltuvus Ühtekuuluvusfondi makromajanduslikest ja eelarvetingimustest jääks oma äranägemise küsimuseks. Tulemuste premeerimise ja stimuleerimise süsteemi puudumine piirab variandi mõju poliitika tulemuslikkusele ja tõhususele.

3.2.2. Variant 2: eeltingimused

Eeltingimuste nõue tähendab strateegia-, õigus- ja institutsioonilise raamistikuga seotud eeltingimuste täitmist ning poliitika rakendamist vastavalt ELi poliitikasuunistele. Eeltingimused võivad sageli olla juba kehtestatud, enne kui uue põlvkonna programmid vastu võetakse. Mõnel juhul aga võib olla vaja täiendavaid muudatusi või kohandusi, sõltuvalt kontekstist, ning need võivad olla seotud liikmesriikide ja piirkondade jaoks siduva ajakavaga. Kohustuste tegeliku rakendamise üle toimuks järelevalve.

Selle variandi peamine eelis on, et see suurendaks ühtekuuluvuspoliitika kulutuste tulemuslikkust, sest kehtestataks regulatiivsed, strateegilised ja institutsioonilised eeltingimused, mis on investeeringute tulemuslikkuse huvides vajalikud. Selle variandi peamine puudus seisneb selles, et programmide alustamises võib esineda viivitusi ja halduskoormus võib suurened.

3.2.3. Variant 3: tulemusraamistik ja tulemusreserv

Kehtestataks tulemusraamistik, mis väljendaks perioodi algul seatud eesmärkide ja sihtide suunas liikumise ettenähtud tempot, kehtestades vahe-eesmärgid. Need oleksid seotud kohustuste, väljundite ja vajaduse korral kulutuste ja tulemustega. Tulemusraamistik tuleks partnerluslepingus ja programmides kokku leppida. **Tulemusreserv** eraldataks liikmesriigile programmide / prioriteetsete suundade jaoks, milles on jõutud vahe-eesmärkideni.

Selle variandi peamine eelis on, et selles võetakse kasutusele mehhanism, mis stimuleerib fondide panust üleeuroopaliste eesmärkide ja sihtide saavutamiseks, jälgitakse saavutatud eesmärke ja

esitatakse nende kohta aruandeid. Peamine puudus on halduskoormuse suurenemine, probleemid seoses robustsete mõõtemetoditega ja programmide peatamisest tulenev ebakindlus.

3.2.4. Variant 4: tugevam sõltuvus makromajanduslikest ja eelarvetingimustest

Ühtekuuluvuspoliitika sõltuvust makromajanduslikest ja eelarvetingimustest saab tugevdada kahe etapina:

- i) Ühtekuuluvusfondi seniste tingimuste tulemusliku kohaldamise saaks tagada, kui vaadata üle praegused fondi rakendamise eeskirjad, nagu näiteks võimaluse korral ülemäärase eelarvepuudujäägi menetluse varasema käivitamise mehhanism, kõigi või osade kohustuste järkjärguline peatamine stabiilsuse ja kasvu pakti korduva rikkumise korral, lähtudes objektiivsetest ja läbipaistvatest eeltingimustest.
- ii) Neid makromajanduse muudetud eelarvetingimusi saaks laiendada struktuurifondidele, sest nende tulemuslikkus sõltub ka usaldusväärsest, kasvu soodustavast makromajandus- ja fiskaalpoliitikast.

3.2.5. Variant 5: variantide 2, 3 ja 4 kombinatsioon

Selles variandis kombineeritakse kõik variantide 2, 3 ja 4 elemendid, kaasa arvatud järgmised: i) eeltingimuste täitmise nõue, ii) tulemusraamistik ja tulemusreserv ning iii) tugevam sõltuvus makromajanduslikest ja eelarvetingimustest, sealhulgas nende laiendamine struktuurifondidele.

Selle variandi peamine eelis oleks, et see lahendaks kõik poliitika tulemuslikkuse alal tuvastatud probleemid. See tagaks piisavad strateegilised, regulatiivsed ja institutsioonilised tingimused ning usaldusväärse makromajandusliku ja eelarvepoliitika. See kehtestaks stiimulid programmide tegeliku teostamise, s.t nende eesmärkide ja sihtide saavutamise eest ning teostaks selle üle järelevalvet. Selle variandi peamine puudus oleks suurem halduskoormus, mille tekitaks vajadus täita vajalikud tingimused ja kehtestada tulemusraamistik.

3.2.6. Poliitika tulemuslikkuse variantide võrdlus

Variante on hinnatud selle põhjal, kuivõrd nad aitavad lahendada probleeme, mis on seotud i) strateegiliste, regulatiivsete ja institutsiooniliste eeltingimustega, ii) makromajanduslike ja eelarvetingimustega ja iii) programmide tulemuslikkusega, s.t sihtide ja eesmärkide saavutamisega. Tulemuslike investeeringute jaoks vajalike tingimuste asjus on variante hinnatud lähtuvalt Maailmapanga põhimõtetest ja tingimustest³.

Variant 1 ei anna kuigi palju juurde tulemusliku toetuse jaoks vajalike eeltingimuste tagamisele ja programmide tulemuslikkuse stiimulite kehtestamisele. Variant 2 tegeleks ainult eeltingimustega, mis on vajalikud tulemusliku toetuse jaoks, kuid ei aitaks kehtestada stiimuleid programmide tegeliku tulemuslikkuse jaoks. Variant 3 keskenduks aga ainult viimasele. Eelistatav on variantide 2, 3 ja 4 kombinatsioon, mis käsitleks kõiki tulemuslikkusega seotud probleeme.

³ World Bank (2005), Review of World Bank Conditionality, Operations Policy and Country Services, The World Bank, Washington, DC, September.

3.3. Rakendamise lihtsustamine ja täiustamine ning veariski minimeerimine

3.3.1. Lihtsustamine: halduskulude vähendamine ja veariski minimeerimine

3.3.1.1. Variant 1: poliitikat ei muudeta

- Tagasimaksed tehakse tegelike kulude põhjal; võimalusena mõned lihtsustatud kulude variandid
- ELi tasandil ei kehtestataks ühtekuuluvuspoliitika rakendamiseks sisulisi e-valitsuse⁴ juhiseid
- Juhtimis- ja kontrollisüsteemide siseriiklik akrediteerimine komisjonipoolse saajaprotsendilise läbivaatamisega

3.3.1.2. Variant 2: paindlik lähenemine

- Paindlikud maksevariandid vastavalt toetusesaaja poolt määratavatele toimingutele
- Juhistel põhinev lähenemine e-valitsusele
- Liikmesriigi vastutus juhtimis- ja kontrollisüsteemide eelneva läbivaatamise eest (puhtriiklik akrediteerimine)

3.3.1.3. Variant 3: normeeriv lähenemine

- Maksed põhinevad projekti objektiivsetel tulemustel
- Kohustuslik e-valitsus ELi tasandil
- Komisjon vaatab läbi juhtimis- ja kontrollisüsteemid

3.3.1.4. Variant 4: proportsionaalne lähenemine

- Maksed põhinevad kas tegelikel kuludel või lihtsustatud kulude variantidel
- Kohustuslik e-valitsus liikmesriigi või piirkonna tasandil
- Proportsionaalne lähenemine juhtimis- ja kontrollisüsteemide eelnevale läbivaatusele

Nende variantide peamised erinevused on seotud sellega, millisel määral osaleb komisjon juhtimis- ja kontrollisüsteemide hindamises, kas on olemas tulemustega seotud tagasimaksevõimalused ja millised on e-valitsuse edendamise mehhanismid ühtekuuluvuspoliitika kontekstis.

⁴ Ühtekuuluvuspoliitikas peaks e-valitsus tagama, et toetusesaajatelt ei küsitaks sama teavet rohkem kui ühel korral ning et see teave oleks kättesaadav ja edastatav elektrooniliselt.

Eelistatakse varianti 4 ehk proportsionaalset lähenemist, sest see toob potentsiaalselt kaasa kontrollikulude märkimisväärse vähenemise ja töökoormuse kahanemise; administratsioonide jaoks tagaks proportsionaalne lähenemine õiguspärasuse kinnitamise nõudele töökoormuse vähenemist ligikaudu 4%, võrrelduna poliitika muutmata jätmise variandiga. Samuti on see paremini vastavuses subsidiaarsuse põhimõttega. Lisaks saavutatakse täiendav 5–10% vähenemine ELi eeskirjade rakendamise siseriiklike reeglite ja protseduuride lihtsustamise teel ning ELi eeskirjade rakendamisel esineva ülepingutamise (siseriiklike nõuete lisamine ELi nõuetele) vähendamise abil.

3.3.2. Ühtekuuluvuspoliitika instrumentide omavaheline koordineeritus

3.3.2.1. Variant 1: poliitikat ei muudeta

ERFi ja ESFi programmid on oma vormilt ühe rahastajaga programmid. Fondide omavaheline piiritlemine põhineb sisuliselt investeeringute liigil. Rakendustasandil on teatavate investeeringute „ristfinantseerimine” lubatud tänu paindlikkusklauslile.

3.3.2.2. Variant 2: integreeritud programmide hõlbustamine

Selle variandi alusel julgustatakse liikmesriike kasutama **mitme rahastajaga programme**, millel on ühine ettevalmistus-, läbirääkimis-, juhtimis- ja rakendusprotsess. Vajadusel määratakse „juhtfond”, mis on seotud programmi poliitikavaldkonnaga. Juhtfondist pärit eraldisi täiendaksid muudest struktuurifondidest pärit eraldised. See võimaldab sidusalt täita ühtekuuluvuspoliitika erinevaid temaatilisi eesmärke.

3.3.2.3. Variant 3: üks poliitika, üks fond

Selle variandi alusel oleksid ERFi ja ESFi programmid oma vormilt kas **ühe rahastajaga programmid või mitme rahastajaga programmid** ning fondide vahele tõmmataks selge piir.

Variant 2 pakub kõige suuremat võitu tõhususe osas ning kõige suuremat paindlikkust. Variant 1 toob kaasa täiendava halduskoormuse (ristfinantseerimissätete tõttu) ning variant 3 tekitaks jäigad eraldusjooned.

4. JÄRELEVALVE JA HINDAMINE

Käesolevas mõjuhindangus esitatud variandid näitavad, kuidas poliitika eesmärke ja struktuuri võiks ümber formuleerida, et lahendada eelkõige kolm küsimust. Selles osas on järelevalvel ja hindamisel tähtis osa. Kõigi muudatusvariantide alusel tugevdataks järelevalve- ja hindamissüsteeme, võrrelduna praeguse olukorraga. Kavandatavad muudatused järelevalve- ja hindamissüsteemides tooksid paremini tähelepanu keskmesse tulemused ja vastavuse Euroopa 2020. aasta strateegiale.

- Kõikidel programmidel saab olema selgem sekkumisloogika, mis visandab selgesti, kuidas ressursside (sisendite) kulutamine konkreetsetele sekkumistele (väljunditele) aitab kaasa tulemuste saavutamisele.

Kõikides programmides, kus see on asjakohane, kasutatakse ühiseid näitajaid, mis on viidud vastavusse Euroopa 2020. aasta eesmärkidega. Nende näitajate hulka kuuluvad peamiselt väljundid, aga ka mõningad vahetulemused.